

אל תירא מרדת מצרימה—האומנס?

לאחר שמתבשר יעקב בبشורה הנפלאה "עוד יוסיף חי" (מה, כו), מחליט יעקב: "אלכה ואראו בטרם אמות" (שם, כח). מיד אחר כך נאמר: "וישע ישראל וכל אשר לו ניבא באלה שבע ויזבח זבחים לא-להי אביו יצחק" (מו, א). מסתבר, שאין אלו זבחים תודה, שהרי אם כן – מדובר לא זבח אוטם יעקב מיד כששמע את הבשורה? מתבקשת אפוא השאלה: מה טיבה של הקרבת זבחים זו? ומדובר מזוכר כאן דווקא "אביו יצחק"?

נראה, כי על אף הכרזתו המידנית של יעקב: "אִלְכָה וְאֶרְאָנוּ בָּطֹרֶם אֲמֹות" – הרי שבדרךו למצרים, לפגישה שככל כך ציפה לה עם יוסף בנו, מטעורר הספק בלבו של יעקב, האם צורך זה מצדיק יציאה מן הארץ. ליחסק אביו, שאף הוא עמד בפני צורך לעזוב את הארץ, התגללה הקב"ה במפורש ואמר: "אֵל תַּתְּرִיד מִצְרַיִם שְׁכַנְתִּי בָּאָרֶץ אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהִים" (כו, ב). מיילים אלו שבות ומהדחות באוזני יעקב, בשעה שהוא עושה את דרכו לדroma. כל כו, בבואו לבאר שבע, "שְׁהִיא בְּקַצְתָּא אָרֶץ כְּנֻעַן" (רד"ק כאן; והשוווה לביטוי "מִקּוֹן וְעַד בָּאָר שְׁבָעַ", המצביע את גבולות הארץ פעם רשות בתנ"ך): "רְצָחָה לְדֹעַת רְצֹן הָאֱלֹהִים, אִם יִמְנְעֵנוּ כַּאֲשֶׁר מִנְعָם מֵאָבִיו יִצְחָק אָוֶן, וּזְבַח זְבַחִים כַּדּוֹ שְׂתֵבוֹא אַלְיוֹ הַנּוּבָאָה" (רד"ק).

ואנו, בингוד לדברי ה' ל"א ביו יצחק", كانوا תגובתו של הקב"ה שונה לחדל מצרימה כי לגווי גדול אשימים שם. אנחנו אידן עפ"ק מצרימה ונאכני אעלך גם עליה וויסוף ישית ידו על עיניק" (מו, ג-ד). ושוב מתבקשת השאלה: מדוע הקב"ה מאשר שמנע מיצחק?

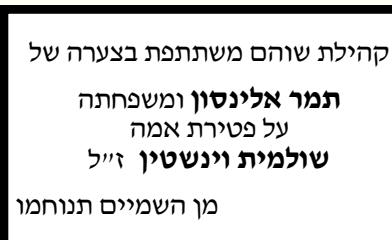
הבד מרכז'י קיים בין יצחק ליעקב: יצחק טרם הקים עם. והוא ומשפחתו מתבקשים להישאר בארץ ישראל, לשכלל ולהושיכן על מעשי אברם, ולהזכיר את הקרען לקראת הדור הבא – דורו של יעקב. יעקב אכן זוכה ליסד עם – שנים עשר בניים, ההופכים בפרשתנו לשבעים נפש. כתע מגע וממנה של אותה נבואה קודמה להתגשות: "וַיֹּאמֶר יְהוָה לְאַבְרָהָם כֵּן יִהְיֶה זָרַעֲךָ בָּאָרֶץ לֹא לָהֶם וְעַבְדָּוּ וְעַנוּ אֶתְכֶם אֶרְבָּעָה מֵאוֹת שָׁנָה. וְגַם אֶת הָגוֹן אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ דָּן אָנֹכִי גַּם יִצְאָו בְּרַכְשׁ גָּדוֹלָה" (טו, יג-יד). כל סיפוריו יוסף ואחיו לא היה אלא חלק מתוכנית אלהית מפורטת, "מעצה עמוקה של אותו צדיק הקבור בחברון" (רש"י לו, יד), להביא את בני ישראל למצרים, לכור הברזל. שם יתחסל העם ויבנה את עצמו, לקרהת שבוי חורה הארץ ישראל.

גדולתו של יעקב היא, שהוא לא הסיק מעצמו את מהלכי הקב"ה. בכך היה יעקב לוותר על הדבר שהוא רצה בכל מארדו, אם אך יתברר שאין הדבר לרצונו לפני הקב"ה. כך עמד יעקב בנסיבות "עקדת יצחק".

שבת שלום

מתוך "נקודות פתיחה" /

הרב אמנון בזק

סדרת שיעורים מוחדר על יהדות, חסידות, קבלה ונזען
עם שמריהו קינדר
אותה לשבעתים בכתבת נכסת חביב הדרים
לאכברם הכליל * ללבבם ולבשם
שיעור חמישי בסדרה,
תודעה, אינטואיטיביות ובריאה –
קבלה ומזען בשיח משותף
נתתקנים איך בימים אוירין, יון בטבת (28/12/25)
בשעה 20:30, בבית הכנסת ב'עד' בבלבוב הדרים.

מזל טוב!

**ליפית ולחכמים וייס
לאירוסי הבן
יואב עם אביטל**

**ללייאת ולשחר קטוביץ
לאירוסי הבן
מעיין עם ג'סיקה**

לייעקב ולז'הבה זונדרברג
לנישואיהם הבן
עידו עם שיר

**להדרה ולירום אילון
להולדת הנכד,
בן ליעל ולמרתו**

לדגנית ולצביקה נטויביז'
להולצת הבן

במבט נשי / פרשת ויגש

"עיטה אל תעטבו... כי למחיה שלחני אָ"

דוחים לפניכם" (בראשית מה ח)

ברגע שבו אפשר היה להאשים, לכעס ולסגור חשבונות—דווקא שם מתגלה הדולתו של יוסף.

הוא לא מאמין או מביש את אחיו, אלא מגלה רישיות עמוקה לנפש.

הוא טורח להוציא את כל הזרים מהחדר, כדי שאחיו לא יעדמו נבוכים וمبושים מול האמה.

יוסף מבין שבושה לא מתקנת, וצער לא בונה. רק מילה טובה, מבט אהוב, יכולים לאפשר לאדם לקום מחדש.

הוא אכן מכחיש את הפגיעה—אללא מעניק לה משמעות חדשה.

מה שנראה כבגדה אונושית, מתרברר כחלק מתוכנית אלוקית רחבה יותר.

האחחים בחרו. פגעו. טעו. אבל מעל בחירה האנושית פועלת דד ה'. לא הם מנהלים את הספרו—הקב'יה מנהלת אותן.

ומתווך התובנה זו נולדת הסליחה. לא סליחה של חולשה, אלא של אדם שמנבל את המשען שלו.

כל ירידה, כל בור, כל CAB—אין תקלת אלא שלב בשליחות הגדולה שלו.

יוסף מלמד אותנו על ענווה ומחילה. במקום להשתמש במעמד שלו לנכמתו או להיתקע בעבר, הוא משתמש בו לצמיחה, ומוחבר את המשפחה מחדש.

שבת שלום
סיגלית קאשי

עלילוי נשמת טליה ברוכה בת יצחק

"תורה והשראה" - תוכנות ניהול מהפרט פרשת השבוע / פרשת ויגש
מופרין בחו"ל לו ט-כח: "זיהי דבר ה' אל לאמר. אתה בן אָם קח לך עץ אחד וכתב עליו ליהווה ולבני ישראל
חכמי ולחק עץ אחד וכתוב עליו לישך עץ אפרים וכל בית ישראלי חכמי."

מנהיגות שמחורת – מיפוי משפחתי לאיחוד לאומי

הפסק

"זיהב אֶתְךָ אֶל אֶחָד לְקַלְעֵץ אֶחָד..." ויחזקאל לו יי'

הרקע

בפרשת ויגש יהודיה ניגש אל יוסף, נוטל אחריות ומאפשר פיסוס SMBIL לאיחוד המשפחה ולהצלחה. בהפטורה מתואר חזון איחוד ממלכת יהודה וממלכת ישראל תחת הנהגה אחת.

יחזקאל מונבא על איחוד עתידי של מלכות יהודה ואפרים לעם אחד, כהמשך לתיקון היסטורי ביחס יוסף ויהודה בפרשה. השינוי עבר יהודה, ממכירת יוסף לערבות והקרבה עצמית למען בנימין, הוא שאפשר את איחוד המשפחה ואת חזון הגולה.

שני הטקסטים עוסקים במעבר מקרים לאחדות באמצעות קבלת אחריות והדגמה של מנהיגות בוגרת ואחרית. האחד מתחילה במשפחה, והשני מתרחב לעם שלם.

בפרשה – מישר משפחתי עמוק נפטר כאשר יהודה בוחר באחריות ולא בחשמה. בהפטורה – מישר חבר בוגר מתקבל מחלוקת תחת מטרה והנהגה משותפת.

מתי התרחשו האירועים? אירועי הפרשה – בתקופת האבות, בקירוב המאה ה-17 לפנה"ס. אירועי הפטורה – בתקופת גלות בבל, המאה ה-6 לפנה"ס (ביבות 592 לפנה"ס).

התובנה הניהולית

אחדות אמידתינו נוצר מכוח סמכות, אלא מנכונות להකשב, לקיחת אחריות וחיבור בין אינטראסים שונים סביב יעד משותף.

הפרקטיות - קישור לעולם ניהול פרויקטים

בפרויקטים מורכבים ורגילים, מנהל מציל הוא מי שידוע "לקרב עצים", בכך שהוא מקשר בין צוותים, אחד מטרות, ובוחר באחריות ובקיפות בסיס להנעת אנשים קדימה.

לסיכום

מנהיגות נמדדת לא רק ביכולת ניהול קונפליקט, אלא ביכולת להפוך אותו לחיבור. מהמשפחה של יעקב ועד עם שלם: חיבור נכו ושותפות אמיתית יוצרים עתיד.

אחריות היא היכילת לומר "זה עליי" גם כשקשה, גם כשייש מחר. זה ערך יסוד במנהיגות וביחסים בריאים – לא חיפוש אשים, אלא מחויבות לתוצאה ולתיקון.

ברמה הענינית, בתקופה האחורה דמה שקיימות זילות לערך האחריות – יותר מדי הסבירים, פחות מדי לקיחת בעלות. במקום "שא באחריות", אנו דעים "ברוח מאחריות". אנו שומעים לא פעם ניסיונות להתחמק מוחירות.

בידעה שמי נשא באחריות אצליח לעתים לשאת בתוצאות. הפרשה והפטורה מלמדות אותנו שהנהגה אמידתית מתחילה באחריות אישית. רק שם מתחילה תיקון, ורק ממש ניתן לבנות אמון, חיבור ועתיד משותף.

שבת שלום, ובשורות טובות

בוזע עוזו

לעליי נשמת
עמית בונז הי"ד, בן נעה ויצחק
דועי מרום הי"ד, בן טלי ווען

שבת

ד' טבת ה'תשפ"ז (27/12/2025) **הפטורה ויחזקאל פיק"ל**

נסות שבחת

יציאת שבת

חצות שבת ר"ת

הפטורה שבחת:

יחזקאל פיק"ל, ט-כח – ווי דבר ה' אל

שם

עלות השחר 90 ד"מ(ע)

עלות השחר 90 ד'

זמן טלית ותפילין

הענת התהילה

סוף זמן ק"ש למג"א

סוף זמן ק"ש למג"א

סוף זמן תפילה למג"א

סוף זמן תפילה לר"ג"א

חצות היום והלילה

מנהga גודלה

מנהga קטנה

פלג המנחה

שכיה

חיים פרידמן

052-294-4211

שירות לקוחות

ללא תחרותו

לחיים פרידמן

פניות

לא טיעית!

ציבור

לשורותכם!

זקוקים

לטכני מוחשבים?

למנוע?

לאש מקצוע

לציבורית הבית?

לאינטיטוטו?

ציבור

054-593-3248

חידון א' ב' לפרש ויגש

מאת זיהה מונסנגו

ל. אם דינה.

מ. תפיקתו של יוסף.

נ. פחרה מוחוש דברים מסויתרת בפרשתנו.

ס. בהמות רכיבה.

ע. רכבים של התינוקות.

פ. יעקב מריך אותו.

צ. מבני שמעון.

ק. מבני לוי.

ר. עיסוקם של אחיו יוסף.

ש. בת (אשת) אשר.

ט. תתרושש.

פרשה בתמונה / פרשת ויגש

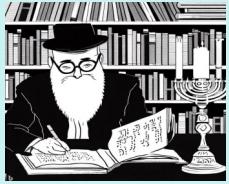
"וְלֹא תִשְׁאַל בְּלָה אֶחָד
כִּי־בְּלָה אֶחָד וְתַלְתָּא אֶרְץ
מְעוּדִים וְאֶחָד בְּנֵוּ מִפְּנֵי
הַלְּעָבָב" (בראשית מו יג)

שנות הרטוב מכותאר הארץ
מצרים ובארץ כנען. יעקב
ובניו יordan למצוירים,
ויסוף, המשנה למילך
מצרים, מפרנס אותן.

הפסוק מתאר את מצבן של
הארצאות מוכות הארץ בך
שאינם לחם ותבואה והאדמה
עצמה לאלה-עיפוי ומיבשת
מורסר מים.

חולם באיזור ים המלח.

ceilim וקשר אבי אלטלן

"מפני הדיבור"/ יצחק לקס

את אחי אנו כי מבקש – הגידו נא לי איפה הם ?

במAIR ו**יס זיל**, אביה של מרימ סרי הווה עובדא.

מאריך ויס נולד ב-12.3.1923 בעיירה הולמייאו שבחלב טרנסילבניה. בתקופה החיה הייתה הולמייאו נתונה בשלטון האונגרי, סמוכה בגבול אוקראינה. היה זה תקופה ארכ'יבראטורי, שבו היו יהודים, הונגרים, רומנים ואוקראינים בשכונות עתיקה, שכנות

משמעות וויס הייתה משפחה שמחה, מסודרת ושורשית. הילדים שלחו לבוקר ללימוד בבית הספר המשלתי, על פי צו המדינה, ולומרות רוחם של ההורים, ואלו אחר הצהרים נשלחו למדוד ב"חדר" היהודי. האב והאם הקפידו לכך את ילדיהם לאحبת הזולת, לצניעות, לענווה ולהצדד. מדי שנה נהגה המשפחה להציגם אצל כל העיירה, וכך נוצר אלבום תמונות עשיר, עדות אילמת לחים שלמים שעמידים להימחות.

האח הבכור, יוסף יוחנן, בן 23, נלקח כבר בשנת 1942 למחנה עבודה בידי החילאים ההונגרים. מאז לא נראה עוד. חברו סייר לאחר המלחמה, כי נפטר ב-1945 בזרועותיו, עם השחרור, משברון, לב, לאחר ששמעו סבל משפחתו נספחה.

השורה עבירה נגדעה באחת, לא כל התרעעה, בחג שבעי של פסח, בכ"א בניסן תש"ד, 14.4.1944. הגרמנים, בסיעו הזינדרטיה ההונגרית, אספו את כל יהודי הולמן ואישלו לטו שוחם בתקת הנסת הדגול שסטטר, עיר מרכזית במחוזו, שהיתה אז אחד ממרכזי יהדות החסידות במרוחה הונגריה. במשך כחודש ואנין גואל הרגו צדוקים ורוצחים ורוצחים ורוצחים...

שבועיים לאחר חניכת בית הספר הדרומי נסגר, ובכך נסגרו מנגנון. מאיר נלקח יחד עם בני גילו למחנה עבודה באוקראינה. רגע הפרידה משפחתו היה רגע נצחי. אביו נפטר לו שטרות כסף ארוחות ומאר לו:

“אתה תצליח לשroid, אתה תמשיך את השושלת של המשפחה.”

במיללים הללו נאחז מאיר עד יומו האחרון. א希יו אברהム ליווה אותו עד להחנת הרכבת. מאותו יום לא ראה עוד את משפטו.

בתקנת הרכבת הילקו להם הורמנים בিירות לחם. מאיר, שכבר חש את הרוב מקרים בו, לא היסס אף לא לרגע. הוא עטף את כייר הלחם שקיבל בסמרtotוטים וולץ אותה זהה לגולו משפחתו. הוא לא ידע אם הלחם הגיע אליהם. רק בתום המלחמה סיפרה לו בז דודתי כי עד ימיה האחרונים זכרה את הטעם המתוק של

מאריך וקוצבתי היזכרו שאלות המשוכנות ביחס לאירועים מלחמתיים מלחמים. ברוך הוא שרדו של פרדסן ארוביין.

בشتיה 1945 נכללו בשבי הרוסי. החילים הסובייטיים השתכרכו, והחילים הארגנטינאי ניצלו את המזב וברחו. מאיר וחביבו היהודיים דיווחו על הבריחה, אך השמראים השיכוריים אמרו להם: "תברחו גם אתם". וכך, בטעון כאס מוחלט, זכו בחירותם.

מaira שבל Holmlia. הדרכן חזרה היהת מעס אל חורבן. בעיירה גילה כי השכנים בזוואת ביתם עד היסוד. רצפות נקברו, קירות נחרבו, כל הרכווש נבזז. מאיר חיפש ולו תומונה אחת של משפטו, אך דבר לא נותר. הכל הושמד.

בחלמייא פשׂען האמאָט, בעי' באַיר תישׂעַד פונטהָה כל משפחנות מאָוֹר הגטוּ ונסלחאָ לאָושׂיעַ. אַימָּז מְוִירָה הוּבָּל מַלְשָׁרֶפֶת. אַבְּיוֹ דְּנִילְּסָן ואַחֲיוֹ אַלְּיהָו שְׂרוֹדוּ עַד כְּשֻׁבוּעִים, אַךְ האָבָּא נְפָרָט מַרְעֵב. אַלְּיהָו, לאחר מות אָבָּאוֹ, אִיבְּדָה תְּקוֹהָה וּנוֹרָצָה בְּצָעַדְתָּה המוֹמוֹת. על שני האחים הצעיריים, אַברָהָם וְרַכְּזָבָּא זָהָר וְהַרְּבָּה צָהָר.

מਐר יותר ביביריה עד תקופת ממותין לשואה שמשיחו יחוור אך איש לא חזר. הוא עבר לסטטמר, העיר הגודלה, ללא משפחה, ללא בית ולא עתיד ברור. בלבד היה שואל את עצמו: "אדם ביל שורשים, מה התוחלת שלו?" אך קולו של אביו המשיך להדוח בו, "אתה תמשיך את השושלת של המשפחה", והוא החליט

בשנת 1956 פש את ביריני-נדאלדה רוזמן, אשרו לעתיד. היא הייתה לו משענת, נחמה ומקום של תיינו. לאחר נישואיהם נולדו להם שני ילדים, דניאל ומרום, על שם דניאל זילברמן, בנו של דב דבון זילברמן.

שוויזריה שנספה. לאחר מכן נשלח קורובטס, אותו אחיו אנטון בלבבך, אליו לא הייתה אפשרות: הוא לא היה מוכן.

בארציתו, ומשם עלו לארץ ישראל. עבورو היהיטה זו סגירת מugal: חיל היהודי לצה"ל. הוא נהג לומר: "הנקמה האמיתית של בנאים היא שאני חי."

מקרים משפחתיים וחל במצוות הגנה לישראל".
את כל אהבתו השקע בילדיו ובנכדיו, עליהם שמר מכל משמר.

050-880-6688 lavizbuk@gmail.com www.mutu-mutu.com

שבת פרשת יוּלֶש

מקד בשנה טז-ה' כבבי החטף אביה החושן

תמן וענין אשה:

14:28 - והשוו הירון (ויל) –
14:25 - אֵל הַמְתָּנוֹן ((א"ח)) –
14:25 – יְהוָה יְהוָה בְּקַשְׁתָּה (א"ח) –
14:38 – אֱלֹהִים יְהוָה יְהוָה (א"ח) –
סיום 15:40

בית מדרש שוהם בשיתוף עם בית הכנסת "דורות אברהם"
מזמינים את הציבור הרחב לסדרת ערבי לימוד קהילתי, בטבת - אדר תשפ"ו.

אנווה אוחזין 050-3311157 | FreeMind Design Studio

אחד לשבועיים, ביום שלישי
20:15 התכנסות וביבוד כל
20:30 תחילת השיעור

שיעורים יתקיימו
בבית הכנסת "דורות אברהם"
רחוב מכבאים 94, שוהם

פרופ' זאב ספראי
אוניברסיטת בר אילן
מלכות החשמונאים - התעורורתה של האומה היהודית

30
דצמבר 2025

פרופ' אייל רגב
אוניברסיטת בר אילן
כיתות הבית השני: האם וכיידן הסתדרו זו עם זו?

13
ינואר 2026

ד"ר אורית פלאג ברקת
האוניברסיטה העברית
דמותו רבת הפנים של הורדוס בראש האדריכלות של מפעליו

27
ינואר 2026

ד"ר שמואל בהט
אפר תחת פאר: המרד הגדול וחורבן ירושלים

10
פברואר 2026

רב יעקב מדן
ראש ישיבת הר עצמון
בית שני בפרשיותו ערכית ומוסרית: לקחים לימיינו

24
פברואר 2026

השיעור מיועד לנשים ולגברים | הכנסתה חופשית
להצטרפות סրוקו 054-7784823 | beit.midrash.erev.shoham@gmail.com

בית מדרש שוהם

beit.midrash.erev.shoham@gmail.com

